

Минал един месец. Уж всичко било наред и вървяло по мед и масло. Но ето, че царят и царицата се уговорили да отделят сина си от тази жена.

– Сине! – казал царят. – Чуй добре какво ще ти кажа! Ти си учен мъж. Ние с майка ти се тревожим, че ти не довърши образованието си. Остана ти още цяла година. Няма значение, че вече си женен. Ние ще се грижим за жена ти. Иди в чужбина и довърши започнатото, за да станеш голям лекар. Върви и не се притеснявай за нищо.

Принцът помислил малко и казал:

– Царю, ти не ми оспори избора на невеста и ми позволи да се ожения, въпреки че не поисках твоего благоволение. Сега и аз няма да сторя думата ти на две. Ще отида и ще довърша учението си. Ще оставя жена си при вас и вярвам, че вие ще се грижите добре за нея.

Жена му също се съгласила:

– Иди, аз ще стоя при тях и ще те чакам да дойдеш.

Речено-сторено. Тръгнал принцът. Изпратили го роднините му както подобава, а той бил щастлив и спокоен, че оставял жена си в сигурни ръце. Но веднага щом заминал, те изгонили младата невеста. Казали ѝ никога повече да не се връща.